

Arrest

nr. 76 629 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAKHAL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 oktober 2011, in het verzoekschrift foutief vermeld als zijnde op 2 augustus 2011, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond.
Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*O., H. (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te Midar op 10.06.1986
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwilleg, heeft een vriendenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt enkel een schrijven van de heer André De Vos toe waaruit blijkt dat betrokkene meerdere malen mondeling heeft gesolliciteerd naar een functie van tuinmedewerkster. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Betrokkene kan zich dus eveneens niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

*Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet kan beroepen op een ononderbroken verblijf zoals vermeld in de criteria 2.8A en 2.8B. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene zowel op 26.02.2007 als op 11.02.2009 een visum Kort Verblijf (type C) heeft aangevraagd bij het Belgisch Consulaat te Casablanca. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft niet weerhouden worden. Tevens kan ook de bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko niet weerhouden worden aangezien uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene op geregelde tijdstippen is teruggekeerd naar Marokko.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste, tweede en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van “art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"2.2.1. Betreffende een eerste middel van verzoekster;

In een eerste middel beroept verzoekster zich op:

"Schending van de motiveringsplicht, meerbepaald de materiële en de formele motiveringsplicht ingevoerd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen "

Verzoeksters kritiek komt er in wezen op neer dat zij van oordeel is dat de aanvraag tot het laten indienen van een visumaanvraag dient te worden beschouwd als een poging tot het bekomen van wettelijk verblijf.

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoekster niet gedurende sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft .

Verzoeksters beschouwingen falen in feite en in rechte.

De verwerende partij laat gelden dat in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 <http://www.kruispuntmi.be/uploadedFilesVreemdelingenrecht^Vademecum21september.pdf> uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

'Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.'

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht geoordeeld dat:

"Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 15 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: °de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [.. j of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwilleg, heeft een vriendenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt enkel een schrijven van de heer [A.D.V.] toe waaruit blijkt dal betrokkene meerdere malen mondeling heeft gesolliciteerd naar een functie van tuinmedewerkster. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Betrokkene kan zich dus eveneens niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet kan beroepen op een ononderbroken verblijf zoals vermeld in de criteria 2.8A en 2.8B. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene zowel op 26.02.2007 als op 11.02.2009 een visum Kort Verblijf (type C) heeft aangevraagd bij het Belgisch Consulaat te Casablanca. Hierdoor kan de bewering dat 'betrokkene sinds 2004 in België verblijft niet weerhouden worden.

Tevens kan ook de bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko niet weerhouden worden aangezien uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene op geregelde tijdstippen is teruggekeerd naar Marokko. "

Verzoekster kan niet ontkennen dat zij verschillende keren het Schengengrondgebied heeft verlaten. De bewering als zou zij de visumaanvraag laten indienen hebben vanuit België is volstrekt ongeloofwaardig. Op basis van deze vaststelling heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoekster niet sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft.

De kritiek van verzoekster bestaat erin dat zij meent wel een ononderbroken verblijf van 5 jaar op 15 december 2009 aan te tonen.

De verwerende partij benadrukt vooreerst dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen welk 'geheel van feitelijke elementen' van aard zou zijn de gemachtigde te doen besluiten dat verzoekster een ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar in het Rijk heeft.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet aantoot over een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar te beschikken.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. 2.2.2. Betreffende een tweede middel van verzoekster; In een tweede middel beroept verzoekster zich van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster houdt voor dat zij sedert 2004 het land niet heeft verlaten.

Nochtans bevinden zich twee visumaanvragen in het dossier waaruit aldus duidelijk blijkt dat verzoekster het grondgebied heeft verlaten.

Verzoekster verwijst naar een aantal verklaringen, een arbeidsovereenkomst en de lokale verankering om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan criterium 2.8.A van de instructie.

Verzoekster maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskennis van art. 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Zij vraagt een feitelijke herbeoordeling te maken van haar dossier hetgeen niet tot de bevoegdheid behoort van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande bovendien over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"Z)e toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede roddel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Betreffende een derde middel van verzoekster;

In een derde middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel.

Opnieuw herhaalt de verzoekende partij haar kritiek, die er in wezen op neerkomt dat zij meent wel te hebben aangetoond te voldoen aan de criteria 2.8.A en 2.8.B van de Instructie.

De verwerende partij verwijst naar de repliek op het tweede middel om niet nodeloos in herhaling te vallen.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij argumenteert in haar eerste middel als volgt:

“Iedere bestuursbeslissing (elk dossier) dient te steunen op afdoende en deugdelijke motieven, in rechte en in feite. Deze moeten minstens uit het dossier blijken.

Naast deze materiële motiveringsplicht bestaat er ook de formele motiveringsplicht. Deze werd ingevoerd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De overheid dient op straffe van onwettigheid van de beslissing iedere bestuurlijke beslissing naar behoren te motiveren.

De motivering bestaat uit zowel de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag ligt. Dit vormt een schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing vermeldt "Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekommen, noch dat %ij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat j geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8^4."

Verzoekster heeft nochtans wel een aanvraag voor een visum Kort Verblijf laten indienen in Marokko op 26.02.2007. Op deze aanvraag werd nooit een antwoord geformuleerd door het Belgisch Consulaat te Casablanca.

Verzoekster heeft tegen deze aanvraag niet gereageerd noch verdere stappen ondernomen aangezien zij zich op Belgisch grondgebied bevond en niet in Marokko.

Verzoekster legt tevens verklaringen voor van vrienden en kennissen die zij sedertdien heeft gemaakt.

Tevens legt verzoekster een verklaring voor van de heer A. De Vos waaruit blijkt dat verzoekster meerdere malen mondeling heeft gesolliciteerd bij hem sedert 2004 voor de functie van tuinmedewerkster.

Al deze elementen worden door de Dienst Vreemdelingenzaken naast zich neergelegd en oordeelt men dat verzoekster niet aantoot een poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekommen.

De aanvraag van het visum Kort Verblijf is een zeer duidelijke poging tot het bekommen van een

wettig verblijf en werd ingediend vóór 18.03.2008.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In het tweede middel houdt zij voor:

"Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel dient het bestuur haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., Lobyen, nr. 16217 van 30 januari 1974).

Er moet aldus geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Tijd de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.
De vernietigende instructie van 19.07.2009 beschrijft het criterium 2.8A als volgt: "Ononderbroken verblijf van 5jaar + duurzame verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009), voor 18 maart 2008: een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum), en, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, de lokale verankering in België bewijzen: 1 +2+3 bewijzen:

1. de sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen,
2. de kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings - of taalcursussen heeft deelgenomen,
3. het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over de kwalificaties of competenties die aangepast haar aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de gewesten bepaalde knelpuntenberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en / of de mogelijkheid om in haar behoeften te voordien."

Verzoekster is in België toegekomen in 2004. Sedertdien heeft zij haar verblijf in Mechelen genomen. Zij heeft sedertdien het land niet meer verlaten.

Verzoekster heeft ook Nederlandse lessen gevolgd sedert september 2009 t.e.m. april 2011. Zij beheerst thans de Nederlandse taal zeer goed. De Franse taal beheerst zij eveneens zeer goed. Het Frans is immers de tweede officiële taal in Marokko.

Verzoekster legt ook een arbeidsovereenkomst⁴ voor waar zij onmiddellijk in dienstverband kan starten van zodra haar regularisatie aanvraag in orde is. Verzoekster voegt als bijlage eveneens de aanvraag ingediend door de werkgever voor het bekomen van een arbeidsvergunning⁵.

Wat betreft het ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007 toont verzoekster op voldoende wijze, zoals hierboven uiteengezet, aan dat zij hier een ononderbroken verblijf heeft sedert 31.03.2007 m.n.

de verklaring van A. Van De Vos, verklaringen van overige vrienden.

Verzoekster heeft ook gedurende al die jaren heeft een enorm groot sociaal netwerk opgebouwd. Hiervan legt verzoekster slechts enkele stukken voor. De bestreden beslissing vermeldt immers zelf "Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge haar...".

Verzoekster toont degelijk aan dat voornoemde voorwaarden voldaan haar :

minstens 5 jaar verblijf: verklaring van A. Van De Vos en overige verklaringen van vrienden, geloofwaardige poging: verzoekster heeft een visum Kort Verblijf laten opsturen vanuit Marokko door haar broer, bij wie ze thans in België verblijft, en die toen op vakantie in Marokko was.

lokale verankering: verzoekster legt de nodige attesten voor van verklaringen van vrienden die zij hier heeft gemaakt, Nederlandse lessen die zij heeft gevolgd (het Frans beheerst zij van in Marokko waar de Franse taal een officiële taal is en aldus ook wordt onderwezen),

verzoekster legt ook een arbeidsovereenkomst voor en de aanvraag van de werkgever tot het bekomen van een arbeidsvergunning om verzoekster te werk te stellen.

De vaste rechtspraak van de Raad van State vereist dat de overheid met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt.

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken (R.v.St, THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, KW., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
De bestreden beslissing komt aldus tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.”*

In het derde middel betoogt zij:

“Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een overheid niet kennelijk onredelijk mag handelen. Het redelijkheidsbeginsel is eigenlijk een bijzonder aspect van het motiveringsbeginsel (toetsing wanverhouding — inhoud).

De naleving van het redelijkheidsbeginsel is essentieel wanneer de overheid een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoekster verblijft hier reeds meer dan 7 jaar.

Verzoekster heeft haar affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Verzoekster heeft hier een groot sociaal netwerk opgebouwd. Via dit sociaal netwerk heeft zij zich in de Belgische maatschappij kunnen integreren.

Verzoekster heeft ook moeite gedaan om het Nederlands te leren en spreekt de taal thans zeer vlot.

Verzoekster legt tevens een arbeidsovereenkomst voor. Onmiddellijk na de regularisatie (en het aanvragen van de arbeidskaart) kan zij in dienstverband starten.

Wat de poging tot wettig verblijf voor 28.03.2008 verwijs ik naar de aanvraag van het visum Kort Verblijf d.d. 26.02.2007.

In tegenstelling tot wat het bestuur meent, is verzoekster, overeenkomst al het voorvermelde, wel effectief duurzaam verankerd in België.”

Hieruit blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8A te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting enkel te verwijzen naar het verzoekschrift.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij, dat inzake de in haar middelen aangehaalde schendingen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.2.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.(Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

De minister brengt een instructie uit die vernietigd wordt door de Raad van State. De minister verklaart de vernietigende instructie te blijven toepassen.

In deze instructie legt zij enkele voorwaarden op waaraan de verzoeksters dient te voldoen om te worden geregulariseerd.

Verzoekster voldoet thans aan deze voorwaarden. Zelfs dan oordeelt het bestuur dat verzoekster niet in aanmerking komt voor regularisatie.

De overheid wekt eerst de indruk dat de betrokkenen hun verblijf kunnen regulariseren mits het voldoen aan de opgelegde voorwaarden. Wanneer deze voorwaarden worden opgelegd dan worden de aanvragen geweigerd.

Dit is een ernstige schending van het vertrouwensbeginsel.”

2.2.2. De verwerende partij merkt hieromtrent niets op in haar nota.

2.2.3. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, zou deze praktijk hoe dan ook contra legem geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.3.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM

Het middel luidt als volgt:

“In casu schendt het bestuur ook art. 8 EVRM en meer bepaald het recht op de eerbiediging van het privé-leven. Dit houdt o.m. in het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van de relaties met anderen. De relaties kunnen zelfs van zakelijke aard haar .

Het recht op de eerbiediging van het privé-leven vereist geen hechte band of intieme relaties tussen de personen die zich erop beroepen.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

«L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protégé, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (CE. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Verzoekster heeft sedert 2004 een enorm netwerk aan vrienden, kennissen en sociale contacten opgebouwd in België.

Het is dan ook onmogelijk om terug te keren naar Marokko. Haar familie woont allemaal in Europa / België. Verzoekster heeft haar jeugdvrienden hier gemaakt en die wonen ook allen hier in België. In Marokko heeft zij geen sociaal leven, geen vrienden — kennisenkring.

Het naast zich neerleggen van de verklaringen van vrienden, kennissen, jeugdcentra houdt een schending in van het recht op eerbiediging van het privé-leven.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State is een schending van het privéleven slechts toegelaten in het belang van 's land veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welhaar van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

In casu valt verzoekster niet onder een van de opgesomde gevallen. Het vierde middel wordt hier aldus ook geschonden. “.

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een vierde middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Zij verwijst naar het netwerk dat zij in België heeft opgebouwd en de vrienden en kennissen.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is

van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

" Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15februari 2005, nr. 140.615). "(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

Verzoeksters vierde middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen. "

2.3.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Na het geven van theoretische beschouwingen stelt de verzoekende partij dat zij sedert 2004 een enorm netwerk aan vrienden, kennissen en sociale contacten heeft opgebouwd in België. Volgens haar

is het onmogelijk terug te keren naar Marokko waar zij geen sociaal leven, vrienden en kennissenkring heeft. Haar familie woont "in Europa / België". Het naast zich neerleggen van verklaringen van vrienden en kennissen en jeugdcentra houdt een schending in van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, beperkt de verzoekende partij zich tot het stellen, zonder dit aan te tonen, dat zij familie heeft "in Europa / België". Dergelijke bewering toont niet het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan. Uit het administratief dossier blijkt dat het politieverslag van 16 februari 2010 stelt dat haar zus en schoonbroer op haar adres werden aangetroffen bij een woonstcontrole. Volgens de aanvraag van 8 december 2009 zou de verzoekende partij bij haar broer en zijn gezin verblijven. Dergelijke elementen tonen niet het bestaan van een gezinsleven aan in de zin van artikel 8 EVRM nu nergens enig element spreekt van een mogelijke afhankelijkheid van de verzoekende partij ten overstaan van deze familieleden.

Evenmin heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met de door haar overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werk heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Bovendien merkt de bestreden beslissing op dat de bewering dat de verzoekende partij geen banden meer heeft in Marokko niet kan aangenomen worden omdat zij op geregelde tijdstippen is teruggekeerd naar Marokko. De bewering dat de verzoekende partij niet meer naar Marokko is gegaan sedert 2004 wordt tegengesproken door haar ingediende aanvraag tot het verkrijgen van een visum. Het is niet aannemelijk dat deze aanvraag in het consulaat werd ingediend door haar broer. Blijkens de 2 casablancaformulieren, die zich in het administratief dossier bevinden heeft de verzoekende partij een visum aangevraagd in Marokko in 2007 en 2009. Evenmin tonen de stukken die de verzoekende partij ter gelegenheid van het indienen van haar aanvraag heeft overgemaakt en deze toegevoegd aan het verzoekschrift aan dat het privéleven van de verzoekende partij zou geschonden zijn door de afwijzing van haar aanvraag. Evenmin ontneemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoot het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In casu komt het derhalve het bestuur toe te beslissen dat het illegaal verblijf van de verzoekende partij niet opweegt ten opzichte van het publiek belang van een effectieve immigratiecontrole.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de vriendschapsbanden, de kennissenkring en haar sociale contacten die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN